

карали сж едъръ добитъкъ, реквизиранъ т. е. грабенъ отъ българското население. Вържени бѣха до збѣи. Препасали тежки ятагани, метнали презъ рамо далнобойни пушки, набучили широко силиахъ съ алтъпатлаци и дълги ножове. Тѣ бѣха навжсени, мрачни, съ очи кръвясали отъ гнѣвъ. Край добитъка вървѣха българи — жени, момичета, престарѣли мже, съ тежкъ товаръ на грѣбъ, съ наведени глави, потънали въ смъртенъ страхъ, всички облѣчени не въ дрехи, а въ дрипи. Дрехитѣ имъ бѣха плячкосани отъ башибозука. Покорни на сѣдбата, тѣ вървѣха боси, съ попукани окървавени нозе. Подкарани бѣха да носятъ храна и да свръщатъ добитъка, да се не пилѣе изъ пѣтя. Дълги камшици плющѣха, виеха се като ядовити змии надъ тѣхъ, за да вървятъ по-скоро, наредъ съ добитъка. Тѣ бѣха майки, раздѣлени отъ деца, съпруги отъ съпрузи, разпилѣни семейства: — безкрайна скръбъ люлѣше всички. Какво ги чакаше утрешния день? Не! Какво ги чакаше до довечера, следъ два часа, следъ единъ часъ — неизразима мжка прѣскаше сърцата имъ и вледеняваше душитѣ имъ. Едва кретаха побититѣ крака. Колѣната се подкосваха отъ умора и болки, снагитѣ трѣпнѣха. Погледа не знаеше, кѣде да потърси отмора и спасение. Молитвата бѣше замръзнала на погорѣли устни. Безнадеждностъ скаменила съзнанието. Богъ високо, руситѣ далече. Близкъ позоръ чакаше момичета и жени, а чакаше ги, може би и мжченишка смъртъ.

Поотпуснаха се турцитѣ. Тукъ тамъ разговоръ подѣха. Сладни погледи кръстосаха надъ нещастнитѣ жертви. Сдумаха се на овчарския изворъ да свѣрнатъ. Тамъ широка поляна се разстиля между дебели сѣнки. Ще си похапнатъ, джумбушъ ще си направятъ и кефъ съ младитѣ гяурки.

Не мина много и заповѣдъ се раздаде. Раята подкара добитъка въ страни между високи буки по тлѣста трева. Следъ малко предъ слисани очи се разтла голѣма пѣстроцветна ливада. Тамъ бѣше овчарския изворъ. Добитъка се разреди и почна да пасе. Турцитѣ слѣзоха отъ конетѣ и подадоха юздитѣ на българитѣ. Свалиха отъ себе си пушки